De Panorama

Rebellenclub

WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

DERDE JAARGANG
No 15 — 11 APRIL 1952

Alleen voor abonné's van PANORAMA 5 ct.







PRINS

Door Roosje

Er waren eens drie rovers, die Barro, Boso en Gemert heetten. Zij leefden in de bergen van Babbaldonië, waar zij met veel moeite hun kostje opscharrelden door eenzame reizigers uit te schudden en zo nu en dan een schaap of een geit van een arme boer te stelen. Zij waren niet erg snugger en zelfs het roven vonden zij erg moeilijk. Zij waren echter niet zo dom of zij slaagden er op zekere keer in, prins Renno, het twaalfjarige zoontje van koning Parbombola, te ontvoeren. Zij waren bij die gelegenheid over de paleismuur geklommen en hadden zich in het struikgewas van de tuin verborgen. Daar waren zij net zo lang op de loer blijven liggen tot prins Renno alleen voorbij was komen wandelen en toen hadden zij hem vastgegrepen. Zij hadden hem geboeid en gekneveld en hem zo over de muur gehesen. Wonder boven wonder hadden zij ongemerkt de grote bergweg bereikt en daar waren zij op hun paarden gesprongen. Barro had de dodelijk verschrikte prins voor zich op het paard getild en zo waren zij in galop naar hun schuilplaats in de bergen gereden. Die schuilplaats was niets anders dan een grot in een berg, waarvan de heel nauwe ingang door struikgewas zo goed was verborgen, dat alleen de rovers het bestaan van deze grot kenden. De schurken rekenden er op, dat zij er ook ditmaal wel weer veilig zouden zijn en toen prins Renno het hol was binnengedragen, was hij er ook van overtuigd, dat niemand hem hier ooit zou vinden.

Zodra zij in de grot waren, maakte Barro de handen van prins Renno los en haalde de doek voor zijn mond vandaan. „Zo," zei hij, „nu zal ik je eerst eens vertellen, waarom wij dit hebben gedaan. Luister: Wij hebben er genoeg van, reizigers te plunderen en elke keer voor een beetje geld de kans te lopen, dat een van ons in een gevecht wordt gedood. Wij willen daarom proberen, in één slag zo'n kapitaal te krijgen, dat wij nooit meer behoeven te roven of te werken. Daarom hebben wij jou ontvoerd. Wij geven je pas aan je vader terug als hij ons elk tienduizend goudstukken betaalt. Als hij dat niet doet, maken wij je dood. Begrijp je het?"

„Ja," zei prins Renno, „maar hoe komt mijn vader te weten, wat jullie van hem willen?"

„Heel eenvoudig. Jij moet hem een briefje schrijven en dat brengt Gemert naar hem toe. Hier heb je pen en inkt en een stuk papier. Zo, schrijf nu maar op, wat ik je zeg. Luister, ik begin:

„Lieve vader,

Ik ben in handen van rovers en u kunt mij niet vinden. Als u mij terug wilt hebben, moet u bij eerstkomende volle maan naar het bergmeertje Gidula komen en aan de man, die u daar zult ontmoeten, dertigduizend goudstukken geven. Als u dat doet, ben ik de volgende dag thuis; als u het niet doet, word ik vermoord. Het loopt ook slecht met mij af als u niet alleen bij het meertje komt of als de brenger van dit briefje niet binnen twee dagen weer bij ons terug is.

Uw zoon Renno".

Renno pende heel ijverig, maar in plaats van hetgeen Barro dicteerde, schreef hij:

„Lieve vader,

Ik ben in handen van rovers. Wij hebben zeven uur lang op slechte paarden in noordwestelijke richting gereden. Wij zitten in een grot in een bergtop, die rood van kleur is en waarop aan de oostzijde veel dennebomen groeien. De ingang van de grot is door struiken met zwarte bessen verborgen. Met behulp van deze gegevens zult u mij wel kunnen vinden. Misschien kan ik ook zelf wel ontsnappen, want de rovers zijn, geloof ik, buitengewoon dom. Houd de brenger van dit briefje vast, want hij is een van de schurken.

Uw zoon Renno".

Toen Renno klaar was, gaf hij het briefje aan Barro, die het ernstig bekeek. „Staat er precies wat ik heb gezegd?" vroeg de rover, en door die vraag wist Renno meteen, dat zijn vermoeden juist was geweest: de domme rovers konden niet lezen! „Ja," zei de jonge prins, „dat kunt u toch zelf wel zien!"

„Ja, natuurlijk," zei Barro. „Het is keurig. Vooruit, Gemert, ga jij het nu maar wegbrengen. Denk er aan, dat je ons niet verraadt!"

Gemert maakte zich klaar om te vertrekken en even later was Renno met de twee rovers alleen.

„Kom," zei Boso na een paar minuten, „de avond valt. Ik ga wat hout sprokkelen om een vuur aan te leggen. Let er op, dat de prins niet kan ontsnappen. Of zal ik hem maar weer vastbinden?"

„Nou, wacht nog maar even," zei Barro. „Wij boeien hem wel weer als wij gaan slapen."

„Goed," zei Boso en hij verdween

RENNO EN DE DRIE ROVERS

door de nauwe opening in de vallende avond.

Barro en prins Renno bleven alleen achter. Ze zeiden geen woord — totdat prins Renno tien minuten later voetstappen hoorde en hij vermoedde, dat Boso met een voorraad hout naderde. Op dat moment zei hij met overdreven luide stem: „Dus u wilt die dertigduizend goudstukken helemaal alleen hebben?"

„Hè?" vroeg Barro verbaasd. Verder kwam hij niet, want Boso kwam haastig de grot binnenlopen en gooide een stapel dode takken op de grond. „Wat betekent dat?" vroeg hij hard. „Wat heb jij tegen die jongen gezegd?"

„Niets," verdedigde Barro zich. „Hij zei zo maar iets."

„Aha," spotte Boso, „hij zei zo maar iets. Hij zei zo maar, dat jij die dertigduizend goudstukken voor jou alleen wilde hebben. Had je nu werkelijk gedacht, dat ik dat zou geloven? Zie je mij voor zo stom aan? Nee, vrind, jij hebt natuurlijk wel gezegd, dat jij het geld alleen wilde hebben. Jij bent van plan een gemene streek uit te halen!" Hij kwam dreigend op Barro af en deze stond haastig op.

„Ach wat," zei Barro, „die jongen zei zo maar wat, of hij probeerde tweedracht tussen ons te zaaien. Ja, natuurlijk, dat probeerde hij!"

„Een jongen van twaalf jaar komt niet op die gedachte," zei Boso. „Nee, schurk, jij wilt ons bestelen! Maar daar zal ik je de kans niet voor geven!" Hij balde zijn vuisten en kwam nog een stap dichterbij.

„Lelijke boef dat je daar bent," zei Barro en juist op dat moment gaf Boso hem een daverende klap op zijn kin. Barro liet dat natuurlijk niet op zich zitten. Hij gaf Boso een stomp op zijn neus en even later rolden de twee mannen vechtend over de vloer. Omdat zij ongeveer even sterk waren, hadden zij allebei hun handen vol en in de hitte van het gevecht vergaten zij, dat zij een gevangene hadden. Dat was nu precies wat prins Renno had gehoopt en waar hij zelf zo listig voor had gezorgd. Zodra de twee mannen worstelend op de grond vielen, stond hij geruisloos op en sloop hij door de ingang van de grot weg. Eenmaal buiten zette hij het op een lopen, de berg af in de richting van de dennebomen. Het was al bijna donker en hij struikelde een paar keer over losse stenen. Daar trok hij zich echter weinig van aan. Hij hield dapper vol en hij had juist de eerste dennebomen bereikt, toen hij de woedende stemmen van Barro en Boso hoorde en begreep, dat zij zijn ontsnapping hadden bemerkt. Hij hield zijn vaart in, pakte een steen op en klom vlug in de dichtstbijzijnde denneboom.

Drie minuten later kwamen Boso en Barro de helling afstormen. Ook zij stootten vaak tegen losse stenen en zij scholden bij elke val die zij maakten. „Toch moet hij deze kant uit zijn gegaan!" riep Barro, „hij is natuurlijk in de richting van die bomen gevlucht."

Ja, dat klopt, dacht Renno vermaakt, maar vinden doen jullie mij toch lekker niet. Hij wachtte tot de twee schurken vlak bij hem waren en gooide toen de steen, die hij had opgeraapt, zo ver mogelijk naar links. De rovers hoorden even later de plof waarmee de steen neerkwam en Boso schreeuwde: „Hoor je dat? Hij is die kant op gegaan. Zie je nou wel, sufferd, dat hij niet naar deze bomen is gevlucht. Daar is die jongen veel te listig voor. Hij begreep natuurlijk wel, dat wij hier het eerst zouden zoeken. Ga mee, wij moeten hem zien in te halen voordat het helemaal donker is!"

De rovers haastten zich weg en prins Renno klom naar beneden. Hij liep zo vlug hij kon door het bos en toen hij aan de voet van de berg was gekomen, was het al zo donker, dat hij voor een achtervolging voorlopig niet meer behoefde te vrezen. Hij ging op een rotsblok wat zitten uitrusten van de doorstane vermoeienissen en opwinding. Aan de stand van de sterren bepaalde hij het zuidoosten en zodra hij zich weer fit voelde, begon hij die kant uit te lopen. Na eén paar vermoeiende klimpartijen over de rotsen bereikte hij een pad, dat precies in de goede richting liep. „Zo," mompelde hij tevreden, „nu kan ik tenminste een beetje opschieten. Die rovers kunnen mij nu toch niet meer vinden en als het dag wordt en zij de achtervolging weer kunnen inzetten, heb ik de bewoonde wereld inmiddels wel bereikt. Lieve help, wat zullen die schurken kwaad zijn, dat zij zich zo hebben laten beetnemen!"

Het ging inderdaad zoals prins Renno had verwacht. Na een paar uur lopen kwam hij bij een dorp en bevond hij zich dus in veiligheid. Nadat hij in de woning van het dorpshoofd heerlijk had uitgeslapen, keerde hij, begeleid door gerechtsdienaren, naar het paleis van zijn vader terug, waar hij natuurlijk met gejuich werd binnengehaald.

Hoe het met de rovers afliep? Wel, koning Parbombola had de raad van prins Renno opgevolgd en de rover Gemert direct laten arresteren. Ik kan je verzekeren, dat deze schurk zijn gerechte straf niet ontging! De twee andere rovers ontkwamen echter. Op de dag na zijn aankomst in het paleis, keerde prins Renno met een groot aantal gerechtsdienaren terug naar de grot, maar daar bleek, dat de rovers hun komst niet hadden afgewacht. Zij waren gevlucht en men heeft ze in Babbaldonië nooit meer teruggezien.



HET UITSTAPJE *in de paasweek*

Marjan mocht in de Paasweek
Met moeder wink'len gaan.
Ze kreeg haar mooie jurkje
En witte schoentjes aan.

Ze gingen naar de stad toe
Met autobus en tram.
Het was een echt pleziertje
Zo'n rit naar Amsterdam.

En toen die drukke straten
Met winkels, vol en groot.
Ze keek naar alle dingen,
Marjanneke genoot.

Van al dat winkels kijken
Werden ze wel wat moe.
Daarom ging ze met moeder
Naar iets geweldigs toe.

Daar mocht ze zó maar zeggen
Wat of ze lekker vond.
Ze koos een heerlijk taartje
Met vruchtjes in het rond.

Met héle kleine hapjes
Verdween het taartje toen.
Marjan dacht: Dat moest moeder
Nog eens een keertje doen....

A. R.-M.



Leerrijke Lessen

DE VOS EN DE DRUIVEN

Reintje had dorst. Dat kan zelfs een slimme vos overkomen. Dus trok hij naar een streek waar veel druiven groeiden en ging zitten in de schaduw van een oude druivelaar.

Wat zagen die dikke gezwollen druivenbessen er toch heerlijk uit. Het moest verrukkelijk zijn er zo zijn tanden in te planten en volop te kunnen genieten van dat zoete sap.

Reintje zat gewoon te kwijlen van verlangen.

En opeens nam hij een sprong.

Niet hoog genoeg. Nog eens en nog eens. Mis, altijd weer mis. Reintje zette door tot zijn spieren er pijn van deden. Bij elke sprong bleef hij iets verder van de vruchten af, totdat hij eindelijk, bekaf, lag te hijgen in het hete zand. De trossen hingen te hoog.

„Het zou wat," zei Reintje, en hij kon haast niet meer slikken van de dorst, „waarom zou ik me inspannen om die vruchten te bereiken? Ze zijn groen als gras en nog zo zuur als azijn." En Reintje krabbelde overeind en ging op zoek naar een beek.



Er zijn meer van die Reintjes. In het gewone leven en ook op school. Als ze hun proefwerk niet best hebben gemaakt, dan heet het: och, als ik had gewild, had ik met gemak een negen gehaald. Doen ze mee aan een wedstrijd en ze blijven in de achterhoede hangen, dan komt dat: omdat ze anderen ook de eer en vreugde van een overwinning gunnen en er helemaal, o, helemaal niet op gesteld zijn uit te blinken. Een nederlaag erkennen? Toegeven dat ze gefaald hebben? Geen kwestie van. Ze hebben zich eenvoudig geen moeite gegeven!

Kennen jullie die Reintjes?

Tracht er dan nooit op te gelijken.

ONZE WONDERE WERELD

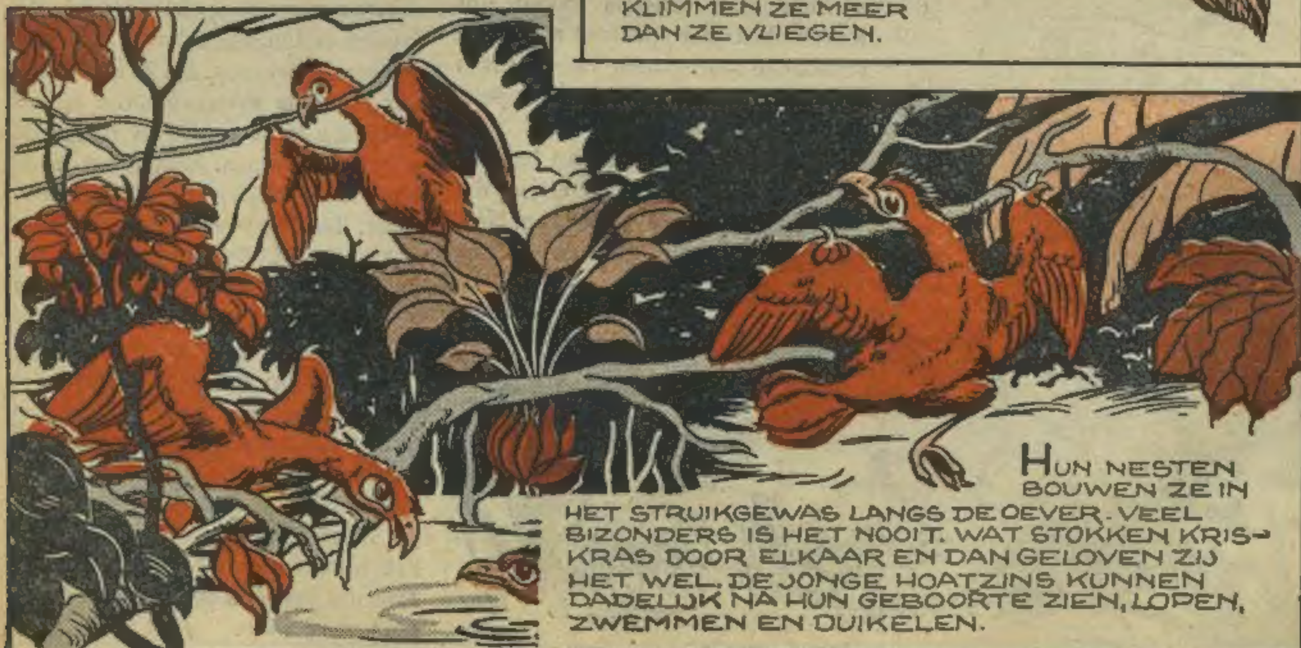
ZONDERLINGE VOGELS

DIT ZIJN ZUID-AMERIKANEN EN RARE SNUITERS IN HUN SOORT. ZE ZIJN BIJNA ZO GROOT ALS EEN FAZANT EN VERSPREIDEN EEN ONAANGENAME LUCHT. DAAROM NOEMT MEN ZE OOK WEL "STINKVOGELS", MAAR HUN NAAM IS : HOATZIN.









WESPEN

Hoe komt een wespenkolonie tot stand?



Het kan je in deze voorjaarsmaanden plotseling overkomen, dat je een prachtige grote wesp ziet vliegen, die druk bezig is, voedsel te zoeken. Dadelijk is het te zien, dat dit geen gewone wesp is, zoals die, welke 's zomers van je limonade zit te snoepen. Wel lijkt deze er precies op, maar ze is dikker en langer.

Het is een koningin, meestal van de zogenaamde gewone wesp. Ja, die koningin heeft het heel erg druk. Toen het vorig jaar in de herfst het weer kouder werd, stierf het hele nest uit. Het was geen weer meer voor wespen; immers die houden van warmte en zonneschijn. Alleen enkele wespen bleven in leven. Het waren de jonge koninginnen. Met een stuk of tien andere prinsessen is ook deze jonge koningin toen weggekropen. De een zocht een beschut plaatsje in een spleet van een oude boom, een ander kroop op een zolder en weer een ander kroop weg in een oude bijenkorf bij een imker in de stal.

En al werd nu het weer kouder, al begon het zelfs te vriezen, de koninginnen konden er tegen. Alleen een enkele, die was weggedoken op een wat te vochtige plaats, ging dood.

Zodra de eerste voorjaarszonnestralen doorbraken, werden de koude lijfjes van de koninginnen weer verwarmd. Ze kwamen in beweging en toen het voorjaar aanhield, vlogen ze er op uit.

Zo deed ook die koningin, die je zo pas zag vliegen.

Helemaal alleen gaat ze nu weer



beginnen aan een nieuwe wespenkolonie.

Ze maakt eerst een klein, bolvormig nestje van houtvezels, die ze met haar scherpe kaken fijn kauwt. Met wat speeksel maakt ze er dan een soort papier van en dat is de bouwstof voor de wespenwoning.

Is het nestje klaar, dan legt de jonge koningin een paar eitjes, die na een dag of drie al uitkomen. Nee, er komen geen kleine wespjes uit, maar kleine larfjes, die heel veel voedsel verlangen.

Kijk, daarmee was de jonge koningin, toen je haar voor 't eerst zag, bezig.

De larfjes worden gevoed met zoetigheid uit de bloemen, maar ook met kleine insecten. Na ongeveer drie weken worden de eerste jonge wespen geboren. Die moeten nu dadelijk aan het werk. Als ze een paar dagen oud zijn, gaan zij voedsel zoeken voor hun kleine larvenzusjes. De oude koningin blijft nu in het nest om eieren te leggen. Ook gaan de jonge wespen het nest groter maken. Dan kan de wespenmoeder weer meer eitjes leggen. Zo komen er langzamerhand heel veel wespen in het nest. En zo komt het, dat er in de zomervacantie zoveel wespen aan je ranja en limonade zitten te snoepen. Zolang het maar mooi weer blijft, komen er steeds meer. Tot het weer herfst wordt en nat en koud. Dan is het weer gebeurd met de wespenkolonie en ligt het nest uitgestorven en verlaten.

Maar weer zijn er dan enkele prinsessen op mooie plaatsjes weggekropen en vol goede moed beginnen die het volgend jaar weer opnieuw.

Wat zit dat leuk in elkaar, hè? Je moet echter niet menen, dat het nu zo met alle wespen gaat. Daarom vertel ik je er later nog wel eens meer over. *J. B. M. v. d. B.*



WAT ZEGT MIJN NAAM?

BET

Herinneren jullie je nog, kinderen," vroeg meester, „dat we het er eens een keer over gehad hebben, of Jopie een meisjesnaam dan wel een jongensnaam was? Ik denk, dat Nellie er nog wel meer van weet."

„Ja, meester. Ik had een nichtje gekregen, dat Jopie heet, en Eefje vond dat een gekke naam, omdat uit die naam zelf niemand kon weten of het een jongen dan wel een meisje was."

„Juist, Nelly, en ik heb toen verteld, dat er heel wat namen zijn, die zowel voor meisjes als voor jongens worden gebruikt, zoals Geert, Hans, Hein, Rien, Cor. Dikwijls wordt dan, wanneer het meisjes of vrouwen geldt, achter die naam het verkleinwoord „je" of „tje" geplaatst: Geertje, Hansje, Heintje, Rientje.

Niet zo lang geleden ontmoette ik een man, die Bet tot voornaam had. Nu is Bet, Betje, een algemeen bekende meisjesnaam, een afkorting van Elisabeth, dat „aan God toegewijd" betekent. Maar Bet als mansvoornaam zal men toch niet veel aantreffen. Toch moet hij vroeger vrij gewoon geweest zijn. In naamlijsten vinden we hem ook als Bede, Bete, Betse en Peet, en hij is afkomstig van het oud-Germaanse badu: strijd. Als oud-Germaanse mansnamen komen wij bij deze naamstam tegen: Bado, Bato, Beddo, Beto en Petto, wat stuk voor stuk afkortingen zijn, roepnamen voor Badobert, Bettilin, Badefrid, Bathari enzovoort. Die



achtervoegsels hadden aanvankelijk wel degelijk een betekenis; bert betekent dan glanzend, schitterend en Badobert is dus: schitterend in de strijd; lin is een verkleinwoord en Bettilin is dus zoiets als vechtersbaasje; frid is vrede, en Badefrid zouden we dan ook het best kunnen omschrijven als: vrede door strijd; hari wil zeggen: leger, zeer veel, en Bathari is dus zoiets als: iemand, die veel gevechten levert. Bijna al die achtervoegsels verloren echter ook bij de oude Germanen op de duur hun betekenis en alleen het begin, het eerste lid van de naam gaf er de bedoeling van weer.

De mansnaam Bet: strijder, vechter, heeft dus wel een heel andere betekenis dan de overeenkomstige meisjesnaam. Ook de meisjesnaam Bet, Betje, Betske is oorspronkelijk wel Germaans, maar als zodanig is hij volkomen verouderd en alleen als afkorting van de Hebreeuwse naam Elisabeth is hij blijven voortbestaan.

UIT HET LEVEN ONZER VOOROUDERS

DE VIER HEEMSKINDEREN

Reynout had een bode gezonden naar de keizer om hem te bewegen zijn broers vrij te laten. Toen het zo lang duurde voordat de bode iets van zich liet horen, ging Reynout zelf op weg. Hij werd echter zo vermoeid, dat hij ergens ging liggen om te slapen en zijn ros vastbond aan zijn speer, die hij in de grond stak. Het ros rukte zich echter los, graasde verder en verder, totdat het werd gevonden door twaalf knechten die voeder kwamen halen. Zij brachten het dier naar keizer Karel en de tijding van de gevangenneming van het ros Beyaart bracht het hele volk in beroering. Karel gaf het dier aan Roeland ten geschenke en die was er erg mee in zijn schik. Het spijt me, dacht Roeland, maar als ik er bij was geweest, hadden zij het ros van deze edele ridder niet gevangen. Want Roeland, die een dapper en groot ridder was, hield van Reynout. Op verlangen van de hofdames moest Roeland beloven, dat hij de volgende Zondag het ros zou berijden om te laten zien hoe het springen en lopen kon.

Reynout verkeerde in een treurige stemming, toen hij zag, dat zijn paard verdwenen was. Hij wist geen raad meer, maar toen zag hij plots een stokoude man naar zich toekomen. Dat was de oom van Reynout, de sluwe Madelgijs, die de kunst van het toveren verstond en die naar willekeur allerlei gedaanten kon aannemen.

Madelgijs troggelde eerst Reynout's gouden sporen af, dan zijn bovenkleed en hij wilde nog meer hebben, maar Reynout werd woedend en sloeg naar hem met zijn zwaard. „Neef Reynout, kent ge me niet meer?" riep Madelgijs geschrokken.

Reynout bad om vergeving en zijn oom beloofde hem, zijn paard terug te zullen brengen.

(Wordt vervolgd)



BAS EN BES

Bas en Bes zijn uit een gesticht ontsnapt en zijn nu te Zeezicht aangekomen, waar het reizend toneelgezelschap van Ben Jansen, waarbij zij vertoeven, een voorstelling zal geven.









































De wonderlijke avonturen van BARON VAN MUNCHHAUSEN

Karel Frederik Hieronymus baron von Münchhausen was een gastvrij heer, die in de achttiende eeuw op zijn landgoed in Duitsland woonde en die over zijn vele avonturen gaarne bij zijn gasten opsneed. Dezen vonden die avonturen heel vermakelijk en soms moeilijk te geloven, maar zij wachtten er zich wel voor van hun ongeloof te doen blijken. Want de baron duldde geen twijfel aan zijn waarheidsliefde en hij stond er op, zei hij, in zijn verhalen tot in de kleinste bijzonderheden nauwkeurig te zijn.



1. Op zekere avond vertelde hij zijn gasten, hoe hij eens als jongeman van Amsterdam naar Ceylon reisde. „Op de reis" — zo merkte hij op — „gebeurde er maar één ding, dat het vertellen waard is, en dat was het wonderlijke gevolg van een storm. We lagen toen bij een eiland om vers water in te nemen. De storm rukte een groot aantal zware bomen met wortel en al uit de grond.





2. De wind dreef ze hoog de lucht in, zodat ze op veren van kleine vogels leken, die kilometers hoog boven de aarde zweefden," ging de baron op ernstige toon verder. „Maar wat nog wonderbaarlijker was" — zo vervolgde hij — „dat was dat ze alle rechtop in hun eigen holte terugvielen en weer wortel schoten, behalve de grootste, waarin een man en een vrouw bleken te zitten.





3. Dezen waren aan het komkommers plukken geweest — op dat deel van de aardbodem groeien de groenten veelal aan bomen — en toen de boom weer daalde, kwam hij door hun gewicht niet rechtstandig maar horizontaal naar beneden. Hij kwam toevallig op de koning van het eiland terecht, die dood bleef liggen. Gelukkig maar, want die koning was een ware tiran. Uit dankbaarheid koos de bevolking de komkommerplukker tot zijn opvolger.



4. Op Ceylon" — zo vervolgde de baron — „ging ik een keer op jacht en raakte daarbij wel heel benard in de knel. Ik bevond mij op een smal pad met aan de ene kant een meer en aan de andere een diepe afgrond. Plotseling kwam er een woeste leeuw op me af en achter me verscheen een geweldige krokodil. Mijn geweer was met lichte hagel geladen, waarmee tegen dergelijke monsters niets valt uit te richten."



VAN TWEE AFGUNSTIGE

OOSTERS VERHAAL DOOR J. TOEBOSCH

*

Tijdens de regering van kalief Haroen al Raschid woonden in een stad in het Oosten twee rijke mannen, Abdallah en Moestafa, die zeer afgunstig op elkaar waren en bij elke gelegenheid elkaar trachtten te overtreffen.

Op zekere dag zei Abdallah tegen zijn bediende: „Ali, ik heb in de winkel van Joessoef een paar pantoffels gezien, die ik graag zou hebben. Ga ze voor me kopen." Hij gaf nu zó'n nauwkeurige beschrijving van de pantoffels, dat Ali ze gemakkelijk zou kunnen vinden en zei toen: „Denk er om, dat je je niet door Joessoef laat afzetten."

„Laat dat maar aan mij over, heer," zei Ali. „Ik ken Joessoef."

Nu wilde het geval, dat Moestafa dezelfde pantoffels gezien en er zin in gekregen had en ongeveer tegelijkertijd als Abdallah zijn bediende Hamid opdroeg, ze te kopen.

Ali kwam in de winkel en vond al gauw de pantoffels, die zijn meester bedoelde. „Wat moeten die dingen kosten?" vroeg hij onverschillig.

„Vier zechienen[1])" zei Joessoef.

„Vier zechienen!" riep Ali. „Lelijke afzetter, hoe durf je het vragen. Eén zechien en geen penning meer!"

„Maar kijk eens, wat 'n prachtige pantoffels! Wat 'n kostbare stof en wat een bewerking! Ik geef duizend zechienen, als je ze in de hele stad zó vindt."

„Denk je nou, dat ik geen verstand heb van pantoffels? Ze zijn net als in andere winkels. Eén zechien is meer dan genoeg."

„Onmogelijk, Ali. Minder dan vier zechienen kan niet. 't Is alleen, omdat mijnheer Abdallah een goede klant van me is. Anders gaf ik ze er niet voor. Geloof me, ik leg er geld bij."

„Ja, dat geloof ik wel," zei Ali. „Maar ik geef niet meer dan één zechien."

„Ik neem ze voor vier zechienen!" riep iemand. 't Was Hamid, die ondertussen binnengekomen was en een deel van het gesprek gehoord had.

„Waar bemoei jij je mee?" vroeg Ali boos.

„Ik heb toch, meen ik, evenveel recht om te bieden als jij?" zei Hamid. „Geef maar hier, Joessoef. Vier zechienen."

„En ik bied er vijf!" riep Ali woedend. „Denk je, dat ik me door jou de pantoffels van mijn heer laat afnemen?"

„Zes zechienen!" riep Hamid.

„Zeven zechienen!" — „Acht!" „Negen!" — „Tien!" klonk het achter elkaar.

„Elf zechienen!" riep Ali, terwijl hij met de vuist op de toonbank sloeg. „Mijn heer kan het evengoed betalen als die van jou!"

„Twaalf zechienen!" schreeuwde Hamid, rood van kwaadheid. „Ik wil eens zien, wie 't het langst volhoudt, jij of ik!"

„Dertien!" — „Veertien!" — „Vijftien!" — „Zestien!" — Zo ging het door, elk nieuw bod een zechien hoger. Intussen waren enige klanten in de winkel gekomen en volgden zwijgend, maar met veel belangstelling, de twist. Als twee kemphanen stonden de beide bedienden tegenover elkaar. Het scheen soms, dat ze elkander in het haar zouden vliegen.

„Vijftig zechienen!" riep Hamid. „Mijn heer zul je er niet onder krijgen!"

Nu werd het Ali toch te erg. Vijftig zechienen voor een paar pantoffels, die er hoogstens twee waard waren! Hij hield dus op met bieden en Hamid werd de gelukkige eigenaar.

„Ik heb zoveel geld niet bij me," zei hij. „Maar mijn heer zal wel zorgen, dat ge 't gauw krijgt."

„Dat komt terecht," zei Joessoef vriendelijk. „Heer Moestafa is er goed voor."

Terwijl de kostbare pantoffels ingepakt werden, verliet Ali de winkel, wel wat beschaamd, dat hij voor Hamid, die hem nu ook nog uitlachte, had moeten onderdoen. Maar wat later was hij blij, dat hij niet verder geboden had. En hij twijfelde ook geen ogenblik, of Abdallah zou dat goedvinden. Hij was wel rijk, maar daarom gooide hij het geld nog niet weg....

Zo kwam hij thuis.

„Waar zijn de pantoffels?" vroeg Abdallah.

„Ik heb ze niet gekocht," antwoordde Ali en vertelde nu, hoe het hem in de winkel van Joessoef gegaan was.

„Je hebt dus toegegeven!" riep Abdallah woedend.

„Maar, heer, wat had ik dan moeten doen?"

„Wat je had moeten doen? Blijven bieden, al was het tot duizend zechienen geweest!"

„En ik meende al, dat ik goed gedaan had...."

„Goed gedaan! Je hebt me bespottelijk gemaakt voor de hele stad, ezel, die je bent! Wat zal die Moestafa daar een pleizier van hebben. Je verdiende, dat ik je op staande voet wegjoeg."

Intussen was ook Hamid allesbehalve op zijn gemak. De eerste ogenblikken was hij trots op zijn overwinning geweest, maar al gauw was zijn vreugde in angst veranderd. Wat zou Moestafa er van zeggen, dat hij zo maar over zijn geld beschikt had....?

„Heb je daar de pantoffels?" vroeg Moestafa, toen hij thuiskwam. „Hoeveel hebben ze gekost?"

„Heer," zei Hamid angstig, „ik durf het haast niet zeggen. Ik heb verkeerd gedaan, maar ik was zó van streek, dat ik niet meer wist, wat ik deed." En nu vertelde hij de hele geschiedenis. „Ik bid u, heer, vergeef het me. Maar de pantoffels zijn nog niet betaald en ik zal Joessoef vragen, of hij niet wat van de prijs wil laten vallen."

„Geen sprake van," zei Moestafa. „Hamid, je hebt je flink gehouden. Als je zonder pantoffels was thuisgekomen, had ik je dadelijk weggejaagd. Nog voor geen duizend zechienen zou ik gewild hebben, dat Abdallah ze gekregen had. Ha,

---

[1]) Een zechien was een geldstuk ter waarde van zes gulden.

MANNEN

ha, wat zal hij nu een spijt hebben! Hier," en hij telde Hamid een aantal goudstukken voor, „is het geld voor Joessoef en hier zijn twee zechienen voor jou."

Enige weken waren verlopen, toen bekend werd gemaakt, dat de kadi over enkele dagen namens het stadsbestuur een stukje land, dat midden tussen de tuinen van Abdallah en Moestafa lag, in het openbaar zou verkopen.

Op zekere dag troffen Ali en Hamid elkaar en praatten over de aanstaande verkoop.

„Al moet het tienduizend zechienen kosten, mijn heer zal het hebben," zei Ali.

„Nog voor geen twintigduizend laat mijn heer het gaan," verzekerde Hamid.

„Och wat, jouw heer is een opschepper."

„Niet zo'n opschepper als die van jou. Over een paar dagen zullen we eens zien, wat hij kan."

Zo bleven ze een hele tijd twisten. Maar ook de hele stad praatte er over. De geschiedenis van de pantoffels was algemeen bekend. Wie zou nu de baas blijven?

Zo was de dag vóór de verkoop aangebroken, toen een eenvoudig gekleed man een herberg binnenstapte en een maaltijd bestelde. Nadat hij deze gebruikt had, knoopte hij een gesprek aan met de waard. Hij scheen veel belang te stellen in alles, wat het bestuur van de stad betrof, want hij vroeg naar alles en nog wat en zo kwam het gesprek ook op de verkoop, die de volgende dag zou plaatshebben.

„Het zal er morgen spannen," zei de waard, nadat hij van de ruzie tussen Abdallah en Moestafa verteld had. „Ik verwacht, dat dat stukje grond duizenden zal opbrengen."

„We zullen zien," zei de vreemdeling. Hij liet zich nu wijzen, waar de kadi woonde en ging vriendelijk groetend heen. De waard keek hem na. Wie was toch die vreemde snoeshaan, die alles weten moest?

De volgende dag op het bepaalde uur waren op het plein voor de woning van de kadi honderden mensen bijeen. Ook Abdallah en Moestafa waren er en wierpen elkaar woedende blikken toe. Daar verschenen de kadi en twee gerechtsdienaars. Onmiddellijk werd het stil.

„Voor de verkoop begint, heb ik wat mee te delen," zei de kadi. „Het eerste bod wordt door mij gedaan en vervolgens mag telkens slechts met hoogstens tien zechienen opgeboden worden. Ik begin dus. Honderd zechienen."

„Honderdtien!" riep Moestafa.

„Honderdtwintig!" was Abdallah's antwoord.

„Honderddertig!" — „Honderdveertig!" — „Honderdvijftig!" — De mensen begonnen te lachen. Zó kon het lang duren....

„Tweehonderd!" riep Abdallah.

„Genoeg," zei de kadi. „Tweehonderd zechienen is het hoogste bod, dat gedaan mag worden. Dat is ook de waarde van het stukje land."

„Ik wil wel eens weten, wie je daartoe het recht geeft," riep Moestafa woedend. „Ik kan toch bieden, zo hoog als ik wil!"

„Ik handel in naam van de kalief," zei de kadi. „Hier," en hij toonde een stukje perkament, „is mijn machtiging. Hij heeft het zo gelast. Maar tevens heeft hij bepaald, dat, indien Abdallah of Moestafa de koper zou worden, het stuk land onder hen moet worden verdeeld en ieder de helft van de koopsom betaalt. Zo zal dus geschieden."

„Leve de kalief!" riep het volk.

Terwijl de mensen heengingen, verzocht de kadi Abdallah en Moestafa met hem naar binnen te gaan.

„Ge hebt nu gezien," zei hij, toen hij met hen alleen was, „dat de kalief de zaak verstandig heeft geschikt. Hij hoopt nu, dat daarmee aan de vijandschap tussen u beiden voorgoed een einde komt. Vindt ge zelf ook niet, dat dit het beste zal zijn?"

„Zeker, heer kadi," zeiden beiden, terwijl ze elkaar de hand gaven.

De kadi wenste hun geluk met hun goede voornemen. En van nu af waren ze de beste vrienden en hetzelfde was het geval met Ali en Hamid.

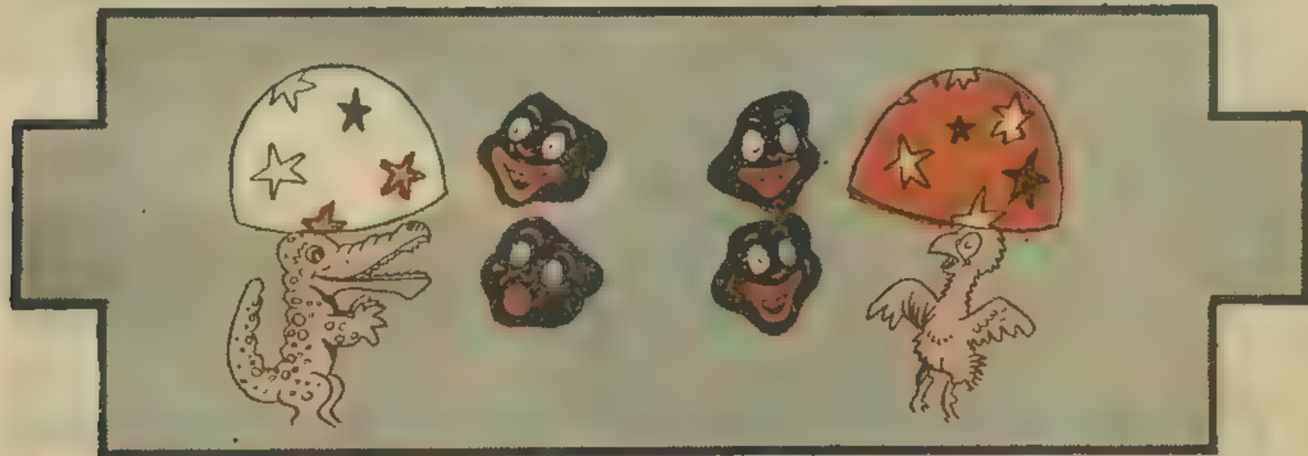




De kleine knutselaar







WAT ZAT ER IN DIE PAASEIEREN?

Mambo en Mimbo waren tweelingen. Vandaar dat hun Paaseieren even groot en even mooi moesten zijn. Dat hadden ze tenminste aan hun moeder gezegd. En daar ze een paar aardige nikkerkinderen waren, die hun ouders geen verdriet deden, zorgde moeder er dan ook voor, dat ze met Pasen ieder een prachtig reuzenei kregen.

Zoals Mambo en Mimbo gevraagd hadden, leken beide eieren zó sprekend op elkaar, dat het nodig geweest was, ze elk een andere kleur te geven, opdat er geen verwisseling van eigenaar mogelijk zou zijn. Elk ei had een prachtig breed zijden lint met een grote strik.

Toen moeder haar kleuters elk een ei had gegeven, zei ze:

„Ga nu maar buiten op een bank zitten met je ei op je knieën en laat er het heerlijke zonnetje maar op schijnen. Dan zal je na een poosje verrast worden door wat er uit dat ei te voorschijn komt."

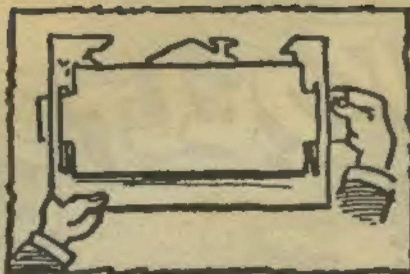
Nou, dat lieten ze zich geen tweemaal zeggen en zo troonden ze dan ook na een poosje op de bank voor het huis. Zelf hadden ze grote,

strooien hoeden op hun krullebollen gezet om geen last van een zonnesteek te krijgen.

Plots voelden ze, dat er beweging in de eieren kwam; even later openden zich de schalen en...., uit Mimbo's Paasei kwam een piepjong krokodilletje te voorschijn, terwijl uit Mambo's ei een kwebbelend papegaaienkuiken kwam kijken. Mimbo en Mambo waren zó verrast, dat ze bijna van de bank rolden.

En als je dit verhaaltje niet gelooft, moet je maar eens als volgt doen:

Je plakt de hele tekening op karton en laat alles goed drogen. Knip dan de twee stukken, waaruit de afbeelding bestaat, uit. Bij het



bovenste stuk wordt al het witte links en rechts van het huisje ook weggeknipt, zodat de Paaswens eveneens vervalt.

Vervolgens worden de twee witte gezichten van Mimbo en Mambo met een scherp mesje eveneens weggesneden, terwijl de loodrechte gleuven links en rechts van de plaat er met ditzelfde mesje in worden gemaakt, waardoor dus twee open sleuven ontstaan.

Daarna worden de dikke, zwarte lijnen tussen de tekening en de beide grijze zijkanten met het mesje een tikje ingeritst, zodat je de zijkanten naar achteren kunt ombuigen.

Het onderste stuk wordt nu achter de plaat op zijn plaats gezet, zoals op het bijgaande schetsje wordt aangegeven. De beide grijze lippen van het onderste stuk worden dus door de gleuven van de bovenste tekening gestoken.

Wanneer je dan het achterste gedeelte op en neer schuift, zul je er zelf ooggetuige van zijn, dat de wonderlijke inhoud der Paaseieren te voorschijn komt.

PAASEIEREN KLEUREN

Dat kun je natuurlijk op verschillende manieren doen. Je kunt de tekeningen doodgewoon op de eierschalen maken, je kunt kleuren aanbrengen tussen de lijntekeningen en je kunt de tekeningen zo groot maken, dat sommige delen van de tekeningen buiten de schalen vallen. Die delen vul je dan natuurlijk zelf aan met karton of gekleurd papier, zoals bijvoorbeeld: baarden, hoedjes enzovoort.

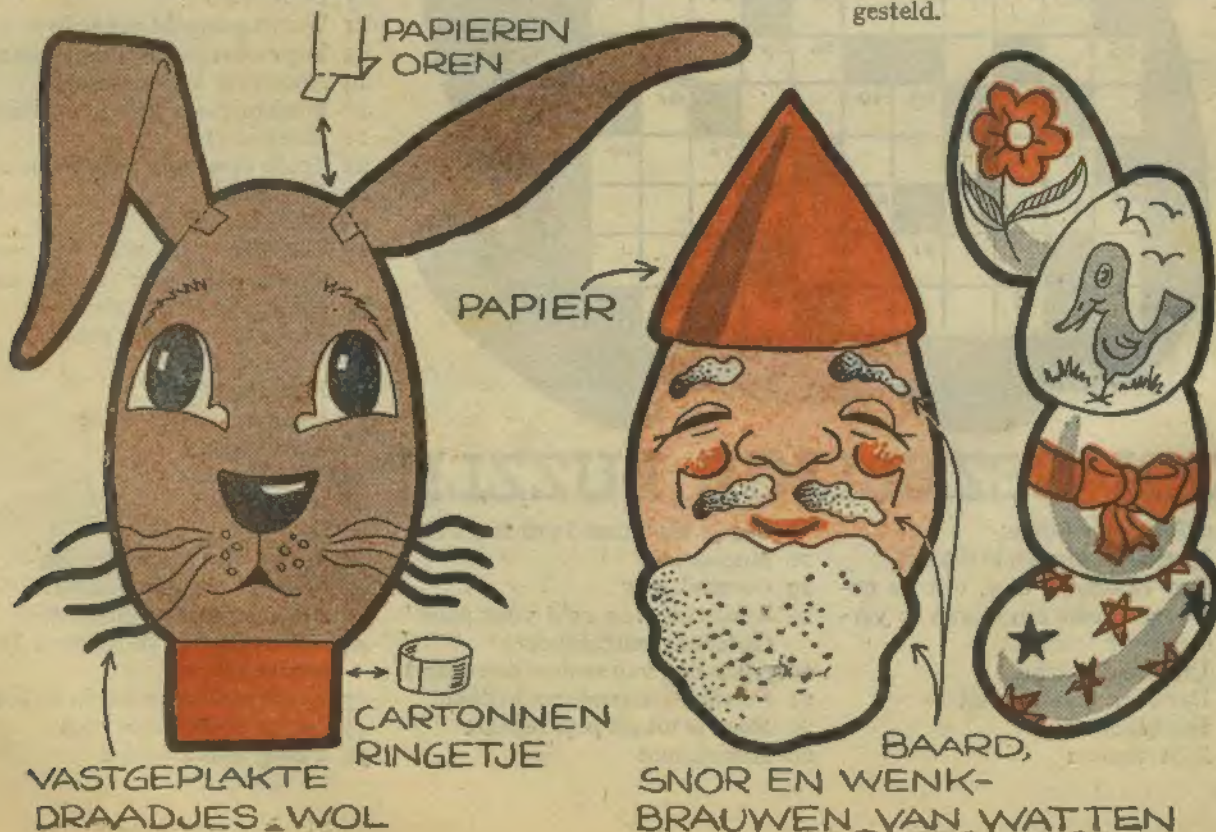
Eerst moet je de eieren goed koken en zodra ze afgekoeld zijn, ga je je vaardigheid in het tekenen eens proberen. Dat doe je met Oost-indische inkt, plakkaatverf, diepzwart potlood of wat dan ook. Wanneer je er tevens voor zorgt, dat je de bovenkant van de tekening een tikje vrij laat, dus rekening houdt met de opening, hoef je de tekening later niet te schenden, als je het eitje oppeuzelt en kun je de gave schaal later ook nog ophangen in je kamertje of er verder een aardig hangertje van maken ter herinnering aan het Paasfeest.

Baarden plak je aan van watten.

Leuk vooral is het de eitjes te versieren met tekeningen van allerlei personen of dieren uit de sprookjes, die jullie allemaal zo goed kennen.

Kroontjes maak je geel; ogen iets grijs-blauw; mutsjes rood, blauw, purper of oranje. Ook wel groen. Gezichten zelf: een tikje rooskleurig. Tongen en lippen goed rood. Haar zwart.

Op elk ei schilder je ook de naam van de persoon, die wordt voorgesteld.



WIE PUZZELT ER MEE?



EEN GEZELLIGE PUZZLE

Van links naar rechts:

1 Heeft met kippen te maken
3 Een bijzonder dier, dat de gewoonte heeft om eieren te verstoppen!
8 Inwendig orgaan
10 Bewoner van Ierland
11 Bouwlanden
12 Zich voeden
15 Zeg je als iemand stil moet zijn
16 Muzieknoot
17 Oersterk dier
19 Afkorting van „s'il vous plait" (betekent: alstublieft)
20 Afkorting van senior (de oudere)
21 De vierde maand van het jaar
24 Roep je uit als je je bezeert
26 Muzieknoot
28 Woestijndier
30 Wit staafje, waarmee je op een schoolbord schrijft
32 Maken veel lawaai
34 In orde
35 Ben je zelf
36 Honderd gram
39 Een kleur
42 Het feest, waar deze puzzle betrekking op heeft
44 Klein stadje, beroemd om zijn kaas
47 Een lang stuk hout
48 Ander woord voor stuk, kapot
50 't Is nat en het valt uit de lucht
52 Bosplantje
53 Zwarte, kleverige vloeistof
54 Deel van je gezicht

Van boven naar beneden:

2 Daar doop je je pen in
3 Een vrucht
4 Een slee
5 Muzieknoot
6 Zeer warm
7 Dierentuin
11 Wordt gebruikt om as in te doen
13 Tegenovergestelde van oneerlijk
14 Afkorting van nummer
17 Werktuig om mee te spitten
18 Meisjesnaam
22 Grote openbare tuin in de stad
23 Een beetje
25 Een klein kind
27 Verleden tijd van het werkwoord, dat onder 12 moet staan
29 Afkorting van laatstleden
31 Ander woord voor paard
33 Noodsein
35 Zegt een ezel
37 Een zoon van je tante
38 Lentemaand
39 Muzieknoot
40 Niet boven
41 Gerookt spek
42 Ander woord voor vader
43 Winters vervoermiddel
45 Een overjas van dunne stof
46 Afkorting van Middelbaar Technische School
47 Heeft je moeder om in te koken
49 Ander woord voor plus
51 Deftig woord voor u



OP DE PAASWEI

ONS SPREEKWOORDENRAADSEL

Daar stonden de haasjes op deze mooie lentewei raar van te kijken. Er lagen zestien eitjes weggestopt en op elk eitje zagen ze een letter staan. Dat is nog niet alles. Die zestien letters vormen samen een spreekwoord en wie 't vindt, mag die zestien eitjes oprapen. Dus aan 't werk. Het spreekwoord begint met de letter Z, links boven, bestaat uit vijf woordjes en slaat op iemand, die niet veel moed heeft. De laatste letter is een S. Nu moeten jullie 't zeker vinden.

OPLOSSINGEN van de puzzles uit ons vorig nummer

Spreekwoordenrebus

VAN VRAGEN WORDT MEN WIJS

Eigenlijk behoeft deze uitdrukking geen nadere uitleg. Jullie ondervinden het dagelijks thuis en op school: als je iets weten wilt, dan vraag je het aan vader of moeder, aan onderwijzer of onderwijzeres, en het antwoord maakt jullie op dat bepaalde puntje weer wijzer; had je niet gevraagd, dan zou je ook niet wijzer geworden zijn.

WOORDPUZZLE

L U I D E N
V O E T E N
A R E N D
A G E N T
M A T R O O S

LETTERGREPENPUZZLE

Van links naar rechts:

2 Korenaar, 4 Kralen, 5 Zeven, 6 Mangelen

Van boven naar beneden:

1 Teren, 2 Kolenman, 3 Aarzelen, 7 Genezen

KAMRAADSEL

1 Stip, 2 Pop, 3 Eend, 4 Elk, 5 Lief, 6 Gil, 7 Oren, 8 Een, 9 Dorp.

Van links naar rechts lees je: SPEELGOED

EIERPUZZLE



Op Paasmorgen vond Jan Dullemans vijf Paaseieren in zijn tuin. Tjonge, tjonge, die zagen er even mooi uit! Maar voor wie zouden ze bestemd zijn?

Weet je wat, dacht Jan, ik zal het maar even aan mijn opa gaan vragen. Want je moet weten, dat die toevallig bij Jan's ouders logeerde. Jan liep op een sukkeldrafje naar het hoekje van de tuin, waar opa naar de bloemen stond te kijken, en vroeg hem, voor wie de vijf eieren waren. Maar opa had niet zo'n beste bui; hij was erg moe en slaperig van de lange reis, die hij had moeten maken.

„Zoek het zelf maar uit, hoor," zei hij een beetje knorrig. „Het staat er op."

Jan keek en ja, hoor, er stonden letters op de eieren. Maar nu kon Jan ze toch nog niet lezen, omdat hij pas drie jaar was en dus nog niet op de grote school zat.

Willen jullie even voor hem uitzoeken voor wie de eieren bestemd zijn? Ik weet toevallig, dat er drie jongensnamen en twee meisjesnamen op moeten staan. Kijk meteen maar even, of je ook kunt zien, welke kleur die eieren hebben, want dat staat er ook op!

PAASPUZZLE

Neem de eerste letter van de twaalf afgebeelde voorwerpen, dieren of personen en zet die letters achter elkaar, in de volgorde zoals zij voorkomen. Dan krijgen jullie twee woorden, die zeer toepasselijk zijn in verband met de komende feestdagen.



Hamid, DE DAPPERE

De sjeik van El Bashan, de dappere Hamid, heeft zich voorgenomen de smokkelaar en slavenjager Karel Zorn voor de rechter te brengen. Met zijn dienaar Pepi weet hij in het kamp van Zorn door te dringen. Terwijl hij in een tent wacht, grijpt Zorn een geweer om hem neer te schieten.



























